

Sygn. akt II A Ka 222/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2020r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Jethon

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sądu Apelacyjnego Marzanna A. Piekarska-Drażek

Protokolant Anna Duda

przy udziale Prokuratora Wojciecha Skóry

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2020r.

sprawy L. T. urodzonego (...) w L., syna A. i J.

oskarżonego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 lutego 2020r. sygn. akt XVIII K 203/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. 4, wydanego na podstawie art. 45 § 1 kk, w ten sposób, że orzeka wobec oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej:

- w kwocie 30.000 zł osiągniętej z popełnienia przestępstwa zarzuconego w pkt. 1 aktu oskarżenia a przypisanego w pkt. 1 wyroku,

- w kwocie 75.000 zł osiągniętej z popełnienia przestępstwa zarzuconego w pkt. 2 aktu oskarżenia a przypisanego w pkt. 2 wyroku,

- w kwocie 30.000 zł osiągniętej z popełnienia przestępstwa zarzuconego w pkt. 3 aktu oskarżenia a przypisanego w pkt. 1 wyroku,

2. wyrok w pozostałej części utrzymuje w mocy,

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.420 (dwa tysiące czterysta dwadzieścia) zł z tytułu kosztów sądowych postępowania apelacyjnego, w tym kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) zł opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

	Sygnatura akt	II AKa 222/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 14 lutego 2020r. w sprawie XVIII K 203/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

prokurator

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości – obrońcy oskarżonego

# w części - prokurator	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	-----
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	APELACJA OBROŃCÓW OSKARŻONEGO: Obraza przepisów postępowania – art. 7 kpk, która miała wpływ na treść wyroku, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na tendencyjnej i wybiórczej, a także sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analizie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim wyjaśnień	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

oskarżonego oraz zeznań A. D. i P. K..

Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku obrońców, dokonując oceny zebranych w sprawie dowodów nie uchybił regułom prawa procesowego, w szczególności kryteriom ujętym w art. 7 kpk. W uzasadnieniu wyroku Sąd poddał analizie całokształt materiału dowodowego sprawy (art. 410 kpk) wyczerpująco wskazując, które dowody i w jakim zakresie uznał za wiarygodne, bądź atrybutu tego odmówił (art. 7 kpk) i co legło u podstaw takiej oceny (art. 424 kpk). W jej wyniku Sąd poczynił ustalenia faktyczne nie zawierające błędów, które prawidłowo zakwalifikował, trafnie w szczególności przyjmując, że oskarżony wszystkich przypisanych mu czynów dopuścił się działając w warunkach współsprawstwa z ustalonymi i nieustalonymi osobami (art. 18 § 1 kk).

Odmienne stanowisko obrońców, pomimo obszerności apelacji, nie znajduje uzasadnienia. Podniesione tam zarzuty, w konfrontacji z treścią dowodów, które Sąd przyjął za podstawę wyroku, a do których odwołują się także skarżący, wskazuje, że u podstaw wniosków apelacji legła uproszczona i wybiórcza analiza materiału dowodowego sprawy podporządkowana wspieraniu wersji przedstawionej przez oskarżonego na końcowym etapie procesu. W efekcie, to sposób analizy dowodów zaprezentowany przez obrońców uchybia kryteriom art. 7 kpk.

a)

Sąd słusznie przyjął, że oskarżony przypisanych mu czynów dopuścił

się w warunkach współsprawstwa m. in. z P. K.. Ustalenia w tym zakresie znajdują uzasadnienie przede wszystkim w przywołanych przez Sąd zeznaniach A. D., a także P. K., przy czym Sąd Okręgowy, w przeciwieństwie do obrońców, uwzględnił przy rozstrzygnięciu całokształt wypowiedzi w/w, gdy skarżący opierają się jedynie na tej ich części, którą można wesprzeć wyjaśnienia oskarżonego.

Ze spójnego w tym zakresie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że zarówno oskarżony jak i P. K., w tożsamym czasie, przy współpracy z A. D., postanowili wytwarzać amfetaminę. Poza sporem pozostaje również okoliczność, że oskarżony dla potrzeb tej działalności zapewnił nieruchomości we wsi Z., P. K. – linię produkcyjną. Relacjonując co do charakteru współpracy oskarżonego z P. K., A. D. (co trafnie przywołał Sąd Okręgowy) wprost wskazał ... polegało to na tym, że L. robił na szkłe, przyrządach należących do (...), taka była umowa. Ja daję miejscówkę i chemię, wy dajecie resztę (k. 1248v) a także ... w międzyczasie przyjechał do mnie L. ze swoim kolegą J. o pseudonimie (...) dogadali się razem z (...), że oni dadzą miejsce, (...) dorzuci szkło, zwiążą razem siły i będzie można robić amfetaminę dla jednego i drugiego. (...) dał swój materiał, szkło, (...), ja kupiłem dla L. chemię (k. 1245v). Świadek ten wprost także wskazał, relacjonując co do trzeciego cyklu produkcyjnego, że wówczas ... przerobione zostało 2 litry (...) (...), którym zaopiekował się L. z J. (k. 1247). Tym samym, wkład oskarżonego i świadka P. K. w przygotowanie i uruchomienie produkcji amfetaminy we wsi Z., uznać należy za tożsame

pod względem istotności, bowiem bez zapewnienia odpowiednio przystosowanego i bezpiecznego miejsca (oskarżony), jak też linii produkcyjnej (świadek K.) efekt nie zostałby osiągnięty. Skoro istotą współsprawstwa jest porozumienie zawarte w celu wspólnego wykonania czynu zabronionego a cechą tego porozumienia istotna rola – wkład, każdego ze współników w realizację ustawowych znamion czynu zabronionego, to przywołane wcześniej okoliczności dotyczące ustalonych zasad produkcji amfetaminy jednoznacznie przesądzą o działaniu oskarżonego i P. K. w warunkach art. 18 § 1 kk. Z zeznań P. K., wynika także, że to oskarżony przewoził wyprodukowaną amfetaminę, a nadto, że mężczyźni spotkali się po zatrzymaniu A. D. a świadek wskazywał wówczas L. T. na możliwość kontynuowania działalności na tej samej linii produkcyjnej, pomimo zatrzymania ich chemika, przez ps. (...).

Stanowiska obrońców, by oskarżony i P. K. nie działali w ramach współsprawstwa z uwagi na ustalone zasady produkcji, a to odrębne dla każdego z nich cykle produkcyjne, do których dostarczali „swoje (...)”, nie podważa słuszności ustaleń Sądu Okręgowego, bowiem przywołani, w ramach porozumienia, tak właśnie ustalili zasady współpracy. Logiczną konsekwencją tego był tożsamy podział wyników produkcji, czyli efektów ich przestępstwa. Z istoty współsprawstwa wynika odpowiedzialność za całość przestępczego przedsięwzięcia, zatem bez znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego pozostaje okoliczność, że nie z każdego cyklu produkcyjnego osiągnął on bezpośrednią korzyść,

takową bowiem czerpał z pozostałych produkcji. Nie jest zatem tak, by oskarżony nie osiągał żadnego zysku.

Obrońcy oskarżonego podważają wartość dowodową zeznań P. K. poprzez odwoływanie się do drobnych nieścisłości w relacji jego i A. D., pomijają jednocześnie, że zeznania P. K. były konsekwentne w toku całego postępowania, a część jego wypowiedzi, w wyjaśnieniach złożonych w końcowej fazie procesu, potwierdził także oskarżony, który wcześniej negował swoje sprawstwo. Także A. D., choć nie krył zdecydowanie negatywnego stosunku do P. K. (...) zasadniczo potwierdzał wskazywane przez niego okoliczności podając, że w toku śledztwa uzupełnił jego wypowiedzi o wiedzę, która nie była znana (k. 1248). Trudno przy tym nie dostrzec, że A. D. jako przykład nieprawdziwych relacji P. K. wskazuje chociażby jego zeznania na okoliczność produkcji amfetaminy w Z., a zatem miejscu, w którym nie był, gdy wskazany konsekwentnie podawał zarówno to, że przywołane miejsce do produkcji załatwił L., jak i to, że on sam nigdy tam nie był. W konsekwencji, negowanie na takiej podstawie wartości dowodowej zeznań świadka, nie może być skuteczne.

W zakresie kwestionowania przez obrońców możliwości przyjęcia odpowiedzialności oskarżonego w warunkach współsprawstwa m. in. z P. K. wskazać w końcu należy, że stanowisko skarżących podważają także zeznania świadka co do odtworzonych nagrań, które obejmują m. in. ustalenia w zakresie sprzedaży amfetaminy przez oskarżonego, jej wyprodukowanej ilości (k. 307-308, k. 1291v-1292).

Przeczą one twierdzeniu skarżących, by poszczególne cykle produkcyjne stanowiły indywidualne czyny oskarżonego, bądź P. K..

b)

Sąd Okręgowy nie uchybił kryteriom art. 7 kpk ustalając w oparciu o zeznania P. K., że oskarżony sprzedał na polecenie świadka 6 kg amfetaminy wyprodukowanej przez A. D.. Relacja świadka w tym zakresie jest konsekwentna tak w zakresie przywołanej ilości amfetaminy, jak i wielkości środków uzyskanych przez oskarżonego z tego tytułu i przekazanych w/w. Wbrew stanowisku obrońców okoliczność, że podstawę dowodową ustaleń Sądu stanowią wyłącznie zeznania P. K. nie poddaje w wątpliwość ich słuszności. Sąd Okręgowy trafnie bowiem wskazał, że zeznania świadka w części zostały pozytywnie zweryfikowane poprzez inne dowody co sprawia, że stanowią wartościową podstawę ustaleń faktycznych. Powyższe, w powiązaniu z okolicznością, że P. K. jako współsprawca czynów oskarżonego dysponuje bezpośrednią wiedzą w tym zakresie, uprawniało Sąd do przyjęcia jego zeznań za podstawę wyroku. Oceny tej nie podważa okoliczność, że oskarżony nie przyznał się do czynu. Dostrzec należy, że w toku śledztwa, jak i na wstępnym etapie postępowania sądowego L. T. nie przyznawał się do żadnego z zarzutów, stanowisko w tym zakresie częściowo zmienił na końcowym etapie rozprawy. W efekcie, to relacja P. K. jako spójna, logiczna i konsekwentna w całości zasługuje na wiarę w przeciwieństwie do wyjaśnień oskarżonego podporządkowanych efektem procesu nie zaś woli

szczerego odtworzenia przebiegu zdarzeń.

c)

Sąd Okręgowy słusznie także ustalił, że do czasu zatrzymania A. D., w okresie listopad-grudzień 2008r. w miejscowości Z. w gminie Z., w warunkach współsprawstwa m. in. z oskarżonym i P. K., wytworzył on amfetaminę w trzech cyklach produkcyjnych. obrońcy oskarżonego wskazując, że miały miejsce tylko dwie produkcje, a jedna z nich była dwuetapowa, odwołują się do zeznań A. D. z rozprawy oraz wyjaśnień oskarżonego. Tymczasem z wyjaśnień A. D. ze śledztwa, złożonych w 2012r. a zatem w znacznie bliższej odległości czasowej od daty relacjonowanych przez niego zdarzeń jednoznacznie wynika, że w Z. przeprowadził trzy cykle (k. 375-379). Po ujawnieniu tych wyjaśnień na rozprawie świadek jednoznacznie stwierdził, że skoro wówczas tak zeznał, to musiały być 3 cykle, a nadto, że jest przekonany, że zeznania złożone w 2012r. są właściwe (k. 1276). Wskazać przy tym należy, że oświadczenie to świadek złożył po wcześniejszych spontanicznych zeznaniach o treści przywoływanej przez skarżących w apelacji. W świetle elementarnych zasad wiedzy nie ulega wątpliwości, że w 2012r. świadek lepiej pamiętał przebieg zdarzeń, co znajduje odzwierciedlenie także w przywołanych wyżej jego wypowiedziach. Trafnie zatem Sąd Okręgowy wskazał, że podstawę jego ustaleń stanowiły głównie zeznania obu świadków z postępowania przygotowawczego.

W zakresie zastrzeżeń obrońców co do sfery motywacyjnej uzasadnienia

wyroku w części dotyczącej kary (ostatni akapit apelacji) zgodzić się należy, że Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony wskazał, że L. T. w przeszłości podejmował działania przestępcze, w sytuacji, gdy jego skazania uległy zatarciu a tym samym uważa się je za niebyłe – art. 106 kk. Sąd słusznie jednak ustalił, że oskarżony jest osobą niekaraną a nadto, że przez długi czas prowadził przykładowy tryb życia – prowadził działalność gospodarczą, rozszerzał kwalifikacje, troszczył się o rodzinę i nie popełniał przestępstw. Przywołując te okoliczności, Sąd stwierdził jako konieczne poczytanie tego na korzyść oskarżonego (str. 14 uzasadnienia). Tym samym, pomimo nieuprawnionego odwołania Sądu do kryminalnej przeszłości oskarżonego, okoliczność ta nie wpłynęła negatywnie na kształtowanie wobec niego wymiaru tak kar jednostkowych, jak i łącznej.

APELACJA PROKURATORA:

Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 413 § 2 pkt 2 kpk poprzez nie wskazanie w rozstrzygnięciu o orzeczeniu przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości osiągniętej korzyści majątkowej (pkt 4 wyroku), którego z czynów przypisanych oskarżonemu L. T. dotyczy orzeczony środek karny i w jakiej wysokości.

Słusznie podnosi prokurator, że przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa stanowi element rozstrzygnięcia o karze. Jego istota sprowadza się do pozbawienia sprawcy przestępstwa korzyści, które z niego odniósł, co

realizuje prewencyjną funkcję kary poprzez uświadomienie sprawcy nieopłacalności przestępstwa. To powoduje, że orzekanie na podstawie art. 45 § 1 kk pozostaje w bezpośrednim związku ze skazaniem za przestępstwo, z którego sprawca osiągnął korzyść majątkową i wymaga sprecyzowania czynu, za który środek ten jest orzekany. Tymczasem Sąd Okręgowy, słusznie ustalając, że korzyść taką oskarżony osiągnął z każdego z przypisanych mu przestępstw, ich wartość zsumował i co do tak ustalonej wysokości orzekł o jej przypadku na podstawie art. 45 § 1 kk. Prokurator słusznie zatem wywodzi, że wyrok Sadu w tym zakresie dotknięty jest uchybieniem, niezależnie od tego, że uchybienie to podlega ocenie w ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 2 kpk.

Rażącą niewspółmierność orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz kar łącznych.

Zarzut niezasadny.

Rażąca niewspółmierność, o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk, ma miejsce wówczas, gdy pomiędzy karą, którą Sąd powinien orzec przy prawidłowym zastosowaniu reguł dotyczących jej wymiaru a karą, która została orzeczona, zachodzi tak istotna dysproporcja, że kary orzeczonej nie sposób wręcz zaakceptować. Oceniając całokształt okoliczności sprawy nie sposób przyjąć za prokuratorem, by sytuacja taka zachodziła wobec oskarżonych.

Analiza uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji wskazuje, że sąd przy wymiarze kar jednostkowych uwzględnił zasadnicze okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w tym zakresie oraz właściwie je ocenił

w kontekście dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 i § 2 kk. Kompleksowa ocena tych elementów doprowadziła do ukształtowania właściwych sankcji karnych. Sąd przypisał oskarżonemu czyny o wysokim stopniu społecznej szkodliwości godzące w zdrowie publiczne. Nie wymaga szerszej argumentacji to, jak negatywne skutki społeczne powoduje zażywanie substancji psychotropowych, stąd ich wytwarzanie i to w ilościach hurtowych, jak też wprowadzanie do obrotu, wymagają odpowiedniej reakcji karnej. Nie tracąc z pola widzenia tych okoliczności, do których odwołuje się prokurator, słusznie jednak Sąd wskazał na szereg okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego a istotnie wpływających na kształtowanie kary. Przypisane oskarżonemu czyny miały miejsce ponad 12 lat temu, po ich dacie oskarżony prowadził działalność gospodarczą, uzupełnił wykształcenie poprzez naukę w szkole średniej i uczestnictwo w kursie językowym. Nie umniejszając okoliczności, że przez szereg lat ukrywał się, to aktualnie pozostaje osobą niekaraną i nie toczą się wobec niego postępowania o czyny popełnione po tym czasie. Nie podważając zatem rangi okoliczności oskarżonego obciążających, zasadniczo odzwierciedlonych w kwalifikacji prawnej przypisanych mu przestępstw, w tym przyjętego działania w warunkach art. 65 § 1 kk, te korzystne dla oskarżonego trafnie Sąd uznał za istotnie wpływające na przyjęty wymiar kar.

Także sposób ukształtowania kar łącznych wobec oskarżonego, według zasady asperacji – jest uzasadniony. Rozstrzygając

w tym zakresie należy uwzględnić przede wszystkim związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, przy czym związek ten należy oceniać przez podobieństwo rodzajowe przestępstw, czas ich popełnienia i motywację sprawcy. Bliskość tego związku powoduje, że zatarciu ulega indywidualny charakter każdego z nich a znaczenia nabiera kompleksowa ocena całej działalności przestępczej, którą odzwierciedlają wszystkie czyny. Ta sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie. Sąd przypisał oskarżonemu wytwarzanie i wprowadzenie do obrotu amfetaminy, których to czynów oskarżony dopuścił się w krótkim okresie czasu – przez ponad miesiąc. Powyższe, w powiązaniu z tą samą motywacją oskarżonego w zakresie każdego z czynów, uzasadnia warunki do ukształtowania kar łącznych według zasady asperacji, ale zbliżonej do absorpcji. Tak ukształtowane kary łączne odzwierciedlają we właściwym stopniu ciężar gatunkowy wszystkich czynów oskarżonego.

W konsekwencji stwierdzić należy, że wymierzone przez Sąd Okręgowy kary charakteryzuje umiarkowany stopień surowości, nie mogą być zatem oceniane jako nazbyt łagodne, tym bardziej łagodne w stopniu niewspółmiernym.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Omówiono przy poszczególnych zarzutach apelacyjnych.

Wnioski:		
<p>O zmianę wyroku w pkt. 4 i orzeczenie wobec oskarżonego, na podstawie art. 45 § 1 kk, przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia czynu z pkt I w wysokości 30.000zł, z popełnienia czynu z pkt. II – 75.000zł oraz z popełnienia czynu z pkt. III w wysokości 30.000zł. (apelacja prokuratora).</p> <p>O zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu za czyny z pkt I i III kary 7 lat pozbawienia wolności oraz 350 stawek dziennych grzywny po 50 zł stawka, za czyn z pkt. II – 5 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł stawka a jako kary łącznej – 8 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 50zł (apelacja prokuratora).</p> <p>O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych w pkt. 2 i 3 aktu oskarżenia (apelacja obrońców).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Uwzględniono wniosek zawarty w pkt. 2 apelacji prokuratora wobec zasadności zarzutu apelacji w tym zakresie, pozostałe wnioski, podobnie jak zarzuty apelacji - bezzasadne.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	Nie stwierdzono.
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Całość wyroku poza pkt. 4.</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 45 § 1 kk z pkt. 4 wyroku.</u>	
Zwiążle o powodach zmiany	
Uwzględnienie zarzutu apelacji prokuratora.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Sąd, na podstawie art. 634 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223 ze zm, dalej) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego, w tym 2.400zł opłaty.

7. PODPIS

Ewa Gregajtyś Ewa Jethon Marzanna A. Piekarska-Drażek

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana